

תורת אביגדור

פילזים

ע"פ שיחותיו של הגאון הרב אביגדור מילר זצ"ל
מאת: ארי בן-עמי
איורים: יוכבד גדל

פְּרִשְׁת פִּי תְּבֹא

אלפי דברים משמחים

אנו זקוקים לתרומות כדי לעמוד בביקוש הרב
נא לתרום בעין יפה

להנצחות: 072-222-3383

אלפי דברים משמחים

שלושת החברים פסעו בשקט במורד מסדרון בית החולים, מחפשים את חדר 624. "אני מקווה שאיצי מרגיש טוב", אמר דובי. "אבא שלו אמר שהוא שוכב עם רגלו תקועה, מתוחה ותלויה אי שם באוויר."

"כן", הוסיף ישראל נח, מחייך אל דובי, חברו הטוב, "אבא שלי אומר שזו הצורה להחלמה הטובה ביותר."

"וואו!" אמר דובי. "זה נשמע גרוע - זה אומר שהוא אפילו לא יכול לרדת עם קביים ממיטתו. והוא היה כך כבר למשך שבוע. בטח הוא במצב רוח ירוד מאד, אם בכלל יש לו מצב רוח..."

"טוב", אמר יחזקאל כשהם עצרו מחוץ לחדר 624, "בדיוק לכן אנחנו כאן - לעזור לו לעורר ולהחיות את מצב הרוח!"

יחזקאל דפק בעדינות על הדלת ולאחר מכן פסעו שלושת הילדים היישר אל תוך חדרו איצי.

איצי שכב במיטת בית החולים, רגלו תלויה באוויר, תפוסה במוט ברזל.

"שלום חברים!" קידם אותם איצי בחיוך גדול. "תודה שבאתם לבקר!"

נדמה היה שאיצי שרוי במצב רוח מעולה, והוא מאד התעניין במה שקורה בתלמוד תורה. שלושת החברים התאגדו סביב למיטתו והתחילו לספר לו על כל החומר שהפסיד במהלך השבוע הראשון של כיתה ז'. הילדים דיברו מספר דקות, עד שלבסוף ישראל נח ירה את השאלה: "איצי, אפשר לשאול משהו? איך יש לך כזה מצב רוח? כוונתי היא, שאין לי בעיה עם זה שאתה שמח אך אני רק תוהה איך אתה עושה את זה? אתה תקוע במיטה עם רגלך תלויה באוויר, בתנוחה הכי לא נוחה, אבל עם חיוך ענק כזה, כאילו, כלום לא קרה..."

איצי הביט בחבריו. עדיין מחייך, אך בקולו נמסכה ארשת רצינות. "אתה יודע, ישראל", הוא התחיל, "כאשר אני נפלתי מההר במהלך המסלול בקמפ וחובשי ההצלה לקחו אותי באמבולנס, הייתי עצוב. עצוב מאד. הקרסול שלי כאב כל כך וידעתי שזה הולך להיות משהו גרוע. וכל מה שנותר לי לעשות הוא פשוט לחשוב על טיול הקמפ הגדול של סוף הקיץ אותו אני הולך להפסיד..."

"נו, אבל זה באמת נכון," קטע אותו יחזקאל. "זה היה באמת שבר רציני ובאמת הפסדת את כל הכיף של סוף הקיץ אז מה החיוך הגדול הזה?"

"טוב, אז הכל השתנה כשהרב בא לבקר אותי."

"וואו! הרב קפלן הגיע?! אמר דובי. "איך יפה מצידו. אבל מה הוא אמר שכל כך עודד אותך?"

"למעשה, זה לא ממש היה משהו שהרב אמר," צחק איצי. "זה היה משהו שהרב שלו אמר. מכיון שכאשר הרופאים הגיעו לביקורת, הרב ישב לידי, הוא הקשיב לשיעור של הרב אביגדור מילר על פרשת השבוע. ושם היה משהו ששמעתי שבאמת עודד אותי."

"אבל פרשת השבוע היא כי תבא," אמר יחזקאל. "שם מסופרת התוכחה, הדברים המפחידים בהם השם מעניש אותנו אם לא נשמע בקולו. בעל הקורא הרי מקריא את זה במהירות ובשקט בשביל שלא נצטער. איך זה בדיוק מעודד?"

"טוב, הרב מילר אמר משהוא מאד מענין. אחרי שהתורה מציינת את כל העונשים הנוראים, היא נותנת את הסיבה לנתינת העונשים. ולמרבה הפלא הסיבה היא ממש לא לשון הרע או שנאת חנם. כתוב שהשם יקח לנו את השמחה: 'תַּחַת אֲשֶׁר לֹא עֲבַדְתָּ אֶת הַשֵּׁם אֱלֹהֶיךָ בְּשִׂמְחָה וּבְטוֹב לֵבָב מֵרֵב כָּל' - מכיוון שלא שירתנו את השם בלב שמח כשהיה לנו הכל על כן באים עונשים אלו."

"השם אומר, שהעניין בכל השמחה בעולם הזה הינו: לזהות שאני, השם, הוא נותן הכל. אך אם, חלילה, אינכם הולכים להכיר בי מתוך כל הטובות שהנני נותן לכם, הדרך היחידה לעזור לכם להכיר בי היא על ידי לקיחת אותם הדברים.

"וזה גרם לי להתחיל לחשוב... 'האם אני אי פעם באמת הודיתי להשם על שתי רגלי הבריאות?' הרב מילר אמר שאנחנו פוסעים במהלך היום יותר מ-3,000 פסיעות ורוב האנשים לא חושבים על כך אפילו פעם אחת במהלך החיים. וזה אומר שאנו מתעלמים ממה שהו מאד משמח שהשם מעניק לנו. יותר מזה, אנו בעצם מתעלמים מ-3,000 דברים משמחים בכל יום!

"ומאז, אני שוכב כאן למשך שבוע כבר. היה לי המון זמן לחשוב. והבנתי שהפסוק ששמעתי מדבר אלי. במהלך כל החופשה השתמשתי ברגלי ואפילו פעם אחת לא ייחסתי לכך חשיבות. ואולי לכן, השם החליט להזכיר לי...

"חשבתי על כך שאני באמת אדם כל כך בריא. ברוך השם, אני מסוגל לנשום טוב! אני רואה! אני הולך! ואפילו רגלי כל כך בריאות כך שבעזרת השם אהיה מסוגל לרוץ ולקפוץ בהפרש של מספר שבועות מאז שבירת אחת מהעצמות שברגל!

"וככל שאני חושב על כל מה שיש לי, כך אני יותר יותר מודה ומכיר טובה להשם הטוב. אני שמח על מאות, מאות דברים שאני מעולם לא חשבתי עליהם. וכעת, אני יכול לשרת את השם בשמחה עם כל מה שיש לי -

"ובעזרת השם לעולם לא אצטרך שוב ללמוד את הלקח בצורות אחרות."

שבת שלום ומבורך!